

A mitjans de maig, la Montserrat Rius, autora d'aquest article, va fer i desfer alguns dels recorreguts naturals més populars del nostre entorn més immediat i va establir converses amb els santjoanins i santjoanines que hi va trobar.

Tots els colors del verd

Tots els colors del verd, sota un cel de plom que alguns núvols volen trencar, tots els colors del verd, en aquest mes de maig... I l'aigua és sempre vida, entre muntanyes i valls, diu la cançó de Raimon.

I res més exacte que els senders i paisatges que formen part de la nostra vila. Que l'acaronen i l'amanyaguen, a vegades amb un amor protector, d'altres, desfermat. Qui viu o visita Sant Joan de les Abadesses no es pot queixar, surts de la pedra i el totxo i, a tocar, la natura, l'aigua, les valls i les muntanyes, et reben amb els braços oberts. Hem sortit a fer camí, a passejar, a trobar la gent que també ho fa. A gratar un xic en aquells pensaments o desitjos que els empeny a anar, per una estona o un temps, a picar a les portes d'algun camí o sender, a fer-s'hi convidar, a fer-la petar, sovint en el silenci més amorós i respectuós, amb la mare natura, amb una certa devoció fins i tot. Agraïts, sempre, per poder-ne gaudir.

Hem fet les rutes durant el mes de maig, quan el temps o la feina ens han deixat. A les hores que hem pogut, que no són sempre les que molta gent pot. És per això que, en algunes rutes o trams, no hi hem trobat ningú. O poca gent. En totes ens hi ha acompanyat una gossa beagle, la Duna, sempre bellugant la cua, feliç com un gínjol, encantada de la vida i com si trepitges el cel.

No hi són totes, les rutes o excursions que es poden fer des de Sant Joan. És un poble tan beneït per la deessa natura que no acabaríem mai aquest article si parléssim de totes.

Entre sants i vaques, la vida s'eixampla. Les Fonts de Sant Antoni i el Bac del Covilar

Comencem per aquest itinerari perquè fa un dia assolellat, amb alguns núvols trencats. Quan enfilem la Pujada de les Monges ens trobem amb el **Joan Cambres**, de ca la Maria Petita de Surroca. Ens coneixem des de petits, ell viu a Sant Joan des de fa uns anys. Anem enfilant per les escales i cap amunt, mentre la fem petar. Ell fa aquest camí cada dia quan fa bon temps, a l'hivern, un parell de cops per setmana. El fa per anar a l'hort del Mas Guixer. Aquest és un camí de sants i santes, ens aturem davant la capella de la Mare de Déu de Lourdes, està escortada per flors de pensaments que aprofiten l'últim alè de l'hivern. Enfilem cap amunt mentre travessem una esplèndida roureda de salzes. Des d'aquí, Sant Amand guarda l'alè del comte Arnau, mentre el Taga es mostra altiu i la Serra Cavallera ens cluca l'ullet.

Arribem al mas Guixer, en Joan ens ensenya els horts, ens acomiadem mentre li diem que, ben segur, un altre dia ens trobarem fent el mateix camí. Seguim pujant i, mentre voregem el mas Pedrer, albirem el Pedraforca i la serralada del Cadí, encara amb força congestes de neu. Seguim pujant i una llisona que deu fer més d'un pam, ens barra el pas. Amb permís o sense, passem per sobre i la deixem que segueixi dormint, o espiant, o somiant. Un xic més amunt, l'ermita de Sant Antoni de Pàdua ens recorda que aquest és un camí beneït de dalt a baix. La Duna no té cap mania de treure el nas en una propietat privada, ni hi entén, ni hi vol entendre d'aquestes coses. I, si hi ha gats, festa grossa assegurada. Fa sortir en **Jordi Dorca**, de Cal Enjoy, que sap molt bé que viu en un paradís i que molts l'envegem. En Jordi ens diu que sí, que pel camí, cada dia hi pugen unes vint persones. I, a l'estiu, encara més. Voregem una casa

L'Anna Verdaguer aprofita el bon temps per dinar a Sant Antoni, en el seu descans laboral.